

Arrest

nr. 94 940 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Thuz Khurmatu in de provincie Salahaddin. U bent tot het 5de jaar naar de lagere school gegaan. Daarna zou u in de klerenwinkel van uw neef zijn gaan werken in de bazaar van Thuz Khurmatu. Nadien opende u een wasserij. Vanaf november 2008 zou u, voor een periode van zes of zeven maanden, de uniformen van het Amerikaanse leger hebben gewassen. Op een dag zou een klant u hebben uitgenodigd om met hem te gaan eten. Hij zou u hebben gevraagd of u springstoffen kon verstoppen in de kleren van de Amerikanen. U zou bedenktijd hebben gevraagd. Een week later kwam die klant terug. U weigerde met hem samen te werken. Daarop zou hij u hebben

bedreigd. Omdat u bang was ging u bij uw oom logeren. Op 7 augustus 2009 kwamen twee mannen bij u thuis langs. Uw familie zou hebben gezegd dat u niet thuis was. Daarop zouden die mannen hebben gedreigd u te vermoorden omdat u weigerde met hen samen te werken. Nadat ze weg waren, kwam uw vader u bij uw oom opzoeken. Hij raadde u aan het land te verlaten. U zou Thuz Khurmatu eind augustus, begin september 2009 hebben verlaten. U zou via Iran en Turkije naar Griekenland zijn gereisd. Van 18 september 2009 tot 30 april 2010 zou u in Griekenland hebben verbleven. Nadien reisde u naar België waar u op 10 mei 2010 een eerste keer asiel aanvraag. Op 7 oktober 2010 werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard omdat u niet was ingegaan op de uitnodiging van DVZ om u aan te bieden op 7 juni 2010.

Op 28 mei 2010 reisde u van België naar Italië, waar u eveneens asiel aanvraag. In Italië zou u negen maanden hebben verbleven. Nadien reisde u naar Zwitserland waar u opnieuw een asielaanvraag indiende. Op 15 juli 2011 werd u vanuit Zwitserland naar België gerepatrieerd, waar u op 18 juli 2011 een tweede asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en een kopie van een certificaat van het Amerikaanse leger.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt Irak verlaten omdat u vreest te worden gedood door terroristen omdat u weigerde mee te werken aan een aanslag op het Amerikaanse leger door springstof in hun kleren te verstoppen (CGVS, 18/10/2011, p. 19-20). Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich tegensprekt over uw verblijfplaatsen in Irak. Bij DVZ verklaarde u dat u, sinds uw geboorte tot uw vertrek uit Irak, in de Askari wijk in Thuz Khurmatu hebt gewoond (Verklaring DVZ, 09/08/2011, vraag 9). Op het CGVS verklaarde u dat u tot 2004 of 2005, dus tot uw 19 of 20 jaar, in de Mahata wijk woonde en dat u nadien naar de Askari wijk verhuisde (CGVS, 18/10/2011, p. 3). Later tijdens het gehoor beweerde u dat u, vóór de val van het regime van Saddam Hussein (april 2003), verhuisde van de Mahata wijk naar de Askari wijk (CGVS, 18/10/2011, p. 9). Dit strookt niet met uw eerdere verklaring als zou u zijn verhuisd in 2004 of 2005. Van de zoon van een voormalige militair (CGVS, 18/10/2011, p. 6), mag toch worden verwacht dat hij kan aangeven of hij vóór of na de val is verhuisd. Verder verklaarde u dat u, tot uw 16 of 17 jaar, dus tot 2001 of 2002, in de winkel van uw neef werkte. Nadien zou u een wasserij zijn begonnen (CGVS, 18/10/2011, p. 5). Gevraagd waar u werkte toen u verhuisde naar de Askari wijk, antwoordde u dat u toen nog bij uw neef werkte (CGVS, 18/10/2011, p. 9). Dit klopt niet met uw eerdere bewering als zou u in 2004 of 2005 zijn verhuisd. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over uw verblijfplaatsen in Irak, ondermijnen op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen in verband met het bestaan van de wasserij of in verband met uw bewering dat u voor het Amerikaanse leger hebt gewerkt. Dit is niet zonder belang aangezien u uw werkzaamheden als klerenwasser voor het Amerikaanse leger inroept als reden waarom u werd benaderd door terroristen. U zou in dit verband toch enige stuk moeten kunnen voorleggen zoals bijvoorbeeld een huurcontract, een factuur, een arbeidscontract, een foto, een bestelbon en dergelijke. Het enige document dat u voorlegt, is een kopie van een certificaat uitgereikt door de 'special forces' in Thuz Khurmatu. De inhoud van dit document komt echter niet overeen met uw verklaringen. U zegt dat u dit document kreeg, omdat u voor de Amerikanen werkte (CGVS, 18/10/2011, p. 8). In het document is vermeld dat u als bewaker werkte aan het 'American House' in Thuz. U verklaarde echter dat u nooit als bewaker hebt gewerkt. U zegt dat u enkel als klerenwasser hebt gewerkt (CGVS, 18/10/2011, p. 8). Gevraagd waarom er op dit certificaat dan is vermeld dat u als bewaker hebt gewerkt, antwoordde u dat u niet de enige was die zo'n certificaat kreeg en dat u niet hebt laten lezen wat er in stond (CGVS, 18/10/2011, p. 8). Dit is geen aanvaardbare verklaring. Het is weinig waarschijnlijk dat het Amerikaanse leger een certificaat zou uitreiken aan een klerenwasser dat stelt dat hij als bewaker heeft gewerkt terwijl dat niet zo is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen coherente verklaringen aflegt over het moment waarop u met de wasserij zou zijn begonnen. Aanvankelijk verklaarde u dat u tot uw 16 of 17 jaar bij uw neef werkte, dus tot 2001 of 2002. Nadien zou u een wasserij zijn begonnen. Gevraagd of u die wasserij vóór of na de val van het regime van Saddam Hussein opende, antwoorde u aanvankelijk 'ongeveer' na de val. Nogmaals gevraagd of het vóór of na de val was, zei u dat u niet zeker bent (CGVS, 18/10/2011, p. 5). Er mag toch worden verwacht dat u zich herinnert of u die wasserij opende vóór of na zo een belangrijke en ingrijpende gebeurtenis in uw land, temeer daar u verklaarde dat uw vader militair was ten tijde van het voormalige regime (CGVS, 18/10/2011, p. 6). Verder verklaarde u dat u nog bij uw

neef werkte toen u in 2004 of 2005 verhuisde naar de Askari wijk. Dit komt dan weer niet overeen met uw verklaring als zou u in 2001 of 2002 gestopt zijn met werken bij uw neef en een wasserij zijn begonnen.

Bovendien spreekt u zich tegen over de periode waarin u voor het Amerikaanse leger zou hebben gewerkt en het moment waarop u werd benaderd door terroristen. Zo verklaarde u dat u vanaf november 2008 voor een periode van zes of zeven maanden, drie keer per week kleren waste voor het Amerikaanse leger (CGVS, 18/10/2011, p. 8, p. 19). Gevraagd of u buiten die zes of zeven maanden nog voor het Amerikaanse leger hebt gewerkt, antwoordde u ontkennend (CGVS, 18/10/2011, p. 8). Dat wil dus zeggen dat u van november 2008 tot april, mei of juni 2009 voor het Amerikaanse leger werkte. Verder verklaarde u dat u werd benaderd om springstof te verstoppert in de uniformen van de Amerikanen, twintig of vijftientwintig dagen voor uw vertrek uit Thuz Khurmatu eind augustus, begin september 2009 (CGVS, 18/10/2011, p. 22). Met andere woorden: u werd benaderd begin augustus 2009. Op dat moment zou u nog voor de Amerikanen hebben gewerkt (CGVS, 18/10/2011, p. 23). Dit strookt echter niet met uw eerdere verklaring dat u maar tot juni 2009 voor het Amerikaanse leger hebt gewerkt. Deze vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw vermeende werkzaamheden voor het Amerikaanse leger en de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de manier waarop u zou zijn benaderd door terroristen om een aanslag te plegen, weinig waarschijnlijk is. Vooreerst had u op geen enkele manier banden met terroristische netwerken. U was geen lid van een politieke of religieuze organisatie. U was geen lid van een milizie of een gewapende groep. U kent geen radicale moskeeën of imams in Thuz Khurmatu. U ging niet naar de Koranschool. U bent niet geïnteresseerd in het voeren van Jihad of de strijd tegen de ongelovigen (zoals de Amerikanen). Zo sprak u nooit over Jihad met vrienden. U was ook niet actief op internetfora in verband met het voeren van Jihad. U kent geen namen van groepen die Jihad propageren in Irak. U kent geen personen die actief zijn in het plegen van aanslagen tegen Amerikaanse of Iraakse troepen. U kent niets van wapens of explosieven (CGVS, 18/10/2011, p. 25, p. 26). In het licht van deze vaststellingen is het dan ook opmerkelijk dat een terrorist, althans volgens uw verklaringen, in een eerste gesprek onmiddellijk vraagt explosieven te plaatsen in de kleren van de Amerikanen, zonder hierbij naar uw ideeën of loyaliteit te polsen en zonder overredingsargumenten te gebruiken om u een dergelijke opdracht te laten uitvoeren. Anderzijds gaf hij u wel de mogelijkheid om na te denken over het voorstel en bijgevolg ook de mogelijkheid om de autoriteiten en het Amerikaanse leger te waarschuwen. Het is toch wel zeer onwaarschijnlijk dat terroristen op zulke onbedachtzame manier te werk zouden gaan.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u het Amerikaanse leger niet op de hoogte hebt gebracht dat ze u hadden benaderd om een aanslag op hen te plegen. Er mag toch worden verwacht dat u hen hiervoor zou willen waarschuwen. Gevraagd waarom u het Amerikaanse leger niet op de hoogte hebt gebracht, antwoordde u omdat u schrik had dat de VS u zou vinden (CGVS, 18/10/2011, p. 23). Dit is geen aanvaardbare verklaring. U maakt niet aannemelijk waarom u door het Amerikaanse leger zou worden vervolgd. Immers, het Amerikaanse leger was uw werkgever die u bovendien een certificaat overhandigde waarin men u prijst voor uw betrouwbaarheid en waarin men u belooft u te zullen bijstaan. Dat u uw werkgever op geen enkele manier heeft ingelicht over hetgeen u was overkomen, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u niet weet wie uw belager is of tot welke organisatie hij behoort. U hebt hem dit ook niet gevraagd (CGVS, 18/10/2011, p. 23). Bovendien kent u, buiten Ansar al Sunna, geen namen van terroristische groepen of leiders van terroristische groepen, die aanslagen plegen in uw regio van herkomst (CGVS, 18/10/2011, p. 17, p. 18). Dergelijke vage verklaringen kunnen allerm minst overtuigen dat u uw land heeft moeten ontvluchten uit vrees voor terroristen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat na 7 augustus 2009, de dag dat twee mannen bij u thuis waren langsgeweest om u met de dood te bedreigen, u nog ongeveer twintig of vijftientwintig dagen in Irak bent gebleven. In die periode is er niets meer gebeurd. Ook na uw vertrek is er niemand meer naar u komen vragen (CGVS, 18/10/2011, p. 25). Mocht die wel het geval zijn zou u hiervan toch op de hoogte zijn, aangezien uw familie nog steeds in hetzelfde huis woont in Thuz Khurmatu en u nog contact met hen hebt (CGVS, 18/10/2011, p. 3). Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u in België een eerste keer asiel aanvraag op 10 mei 2010. U wachtte die asielaanvraag echter niet af en vertrok op 28 mei 2010 naar Italië. Wanneer u werd uitgenodigd op de DVZ op 7 juni 2010 daagde u niet op en werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard. Gevraagd waarom u niet in België bleef en u niet inging op de uitnodiging van DVZ, antwoordde u dat u op straat verbleef, dat u geen geld had en dat u het koud had. Ze zouden u hebben aangeraden naar een ander land te gaan (CGVS, 18/10/2011, p. 27). Daarop zou u naar Italië zijn gegaan waar u opnieuw asiel aanvraag. Ook de uitkomst van deze asielaanvraag hebt u niet

afgewacht. Vervolgens vertrok u naar Zwitserland waar u eveneens asiel aanvraag (CGVS, 18/10/2011, p. 28). Dergelijk gedrag van 'asielshoppen' is niet overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Bovenstaande argumentatie laat niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Salahaddin in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Salahaddin te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Salahaddin wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook Salahaddin merklijk verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is nog vrij frequent. Regelmatig worden nog grootschalige zelfmoordaanslagen gepleegd en worden bomauto's ingezet tegen overheidsgebouwen. Deze aanslagen zijn net zoals in de andere Centraal-Iraakse provincies doelgericht en viseren zowel gebouwen waar veiligheidsdiensten zijn gehuisvest, als politiediensten, als het leger, maar ook bijvoorbeeld de gebouwen van de provinciale overheid. Naast overheidsgebouwen worden sporadisch sjiitische doelwitten geviseerd. De groepen die het vaakst slachtoffer worden van geweld in Salahaddin zijn leden van de Iraakse veiligheidsdiensten, en meer specifiek de leden van politiediensten, van diverse niveaus. In mindere mate worden ook leden van het Iraakse leger, de Sahwa en overheidsfunctionarissen geviseerd. Onder de hogere profielen zijn de slachtoffers vooral leiders van het Iraakse leger, van de Awakening Councils en leiders van lokale en provinciale overheden. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Salahaddin.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Salahaddin is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Salahaddin subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Salahaddin nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Salahaddin dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Salahaddin aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Salahaddin, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Salahaddin actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Salahaddin aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zijn enkel een indicatie voor uw identiteit en afkomst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van het certificaat van het Amerikaanse leger komt niet overeen met uw verklaringen, hetgeen de bewijswaarde van dit document op ernstige wijze ondergraaft. Bovendien gaat het om een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat de tegenstrijdigheden m.b.t. zijn verblijfplaats in Irak verwaarloosbaar zijn. Door de woelige periode van conflict en geweld zowel kort voor als na de val van Saddam bestaat voor verzoeker niet echt een referentiepunt om zijn verhuizing te situeren. Verder merkt verzoeker op dat de verkeerde vermelding van zijn functie op het certificaat dat verzoeker van het Amerikaanse leger bekomen heeft, aan een veelheid van oorzaken kan liggen: een eenvoudige materiële vergissing, of een zeker systeem van "bandwerk" binnen het Amerikaanse leger waarbij deze certificaten veelvuldig worden uitgereikt en niet worden nagekeken.

Voorts stelt verzoeker dat uit de door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties blijkt dat deze vooral bestaan uit data en jaartallen en niet dat het werk van verzoeker als klerenwasser ongeloofwaardig is. Zijn beroep vormt volgens verzoeker evenwel de kern van zijn asielrelaas en houdt verband met zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, nl. de benadering door een terroristische organisatie omwille van zijn positie. Verzoeker voert verder aan dat terroristische organisaties alsmaar creatiever worden om aanslagen op hun doelwitten te beramen. Verzoeker stelt dat hij zich in een benarde situatie bevond. Wanneer hij de Amerikanen zou inlichten, dan zou hij mogelijk als een handlanger van de terroristen worden bestempeld en verder worden ondervraagd (verzoeker verwijst hierbij naar de ontmaskering van dubbelspionnen in het verleden). Overigens liep verzoeker ook het risico onmiddellijk te worden omgebracht door de terroristen wegens verraad. Verzoeker stelt dan ook dat verweerder met bovenstaande vaststellingen geen rekening heeft willen houden.

Aangaande het door verweerder aangehaalde "asielshopping" voert verzoeker aan dat hij in België geen opvang kreeg en op straat diende te slapen. Verzoeker stelt in dit verband: *"Het is algemeen bekend dat de beslissingen van FEDASIL waarbij asielzoekers geen opvang verkrijgen wegens verzadiging van het opvangnetwerk illegale beslissingen zijn in strijd met art. 3, alinea 1 van de Opvangwet van 2007 alsook een schending uitmaken van art. 3 EVRM, dat het recht op een menswaardige behandeling garandeert. Wanneer Verzoeker het slachtoffer is van een schending van een mensenrecht en zich naar het buitenland begeeft, mag niet worden afgeleid dat dit een vrije keuze is van Verzoeker met als doel het ontlopen van zijn asielverhoor."*

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder ten onrechte veronderstelt dat de veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder in Salahaddin niet van die aard is dat zij een beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigt. Verzoeker meent namelijk als werknemer en handlanger van de Amerikanen tot een specifiek risicoprofiel te behoren met een hoge kans om vermoord te worden. Bijgevolg kan verweerder niet rechtens stellen dat een verder verblijf in zijn regio van herkomst voor verzoeker geen risico op zijn eigen leven inhoudt.

2.1.2 In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker zal worden vervolgd omwille van zijn weigering om mee te werken met een terroristische groepering.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, minstens om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake verzoekers voorgehouden profiel dat hij werkte in een wasserij blijkt dat in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld dat er hieromtrent aanzienlijke twijfels rijzen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker, zoon van een militair die dienst deed in het leger van Saddam Hoessein, niet kan duiden of de wasserij open ging voor of na de val van het regime (gehoor CGVS, p. 5). Deze val van het regime kan immers als ijkpunt worden aanzien binnen de Iraakse samenleving.

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij inzake zijn voorgehouden werkzaamheden. Dit klemmt des te meer aangezien hij een attest bijbrengt waarin het Special Forces Team van het Amerikaanse leger verzoeker bedankt voor zijn diensten als "guard" (eigen vertaling: "bewaker") (map documenten, stuk 3). Een materiële vergissing inzake de opstelling van dergelijk document door deze Amerikaanse eenheid kan niet worden aangenomen.

Daarenboven is de werkwijze die de terroristen, die verzoeker overigens niet kan benoemen, hebben gevolgd ten aanzien van verzoeker niet geloofwaardig. Verzoeker heeft geen profiel ingevolge hetwelk hij voor de terroristen een dienstig aanspreekpunt was. Hun werkwijze is tevens bijzonder onvoorzichtig aangezien deze inhoudt dat verzoeker de nodige voorzorgen had kunnen nemen om de Amerikanen in te lichten zodat deze maatregelen konden nemen opdat de terroristen zouden worden geneutraliseerd.

In het kader van de devolutieve werking van het hoger beroep houden voormelde vaststellingen in dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas. Kritiek op andere elementen van de bestreden beslissing kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoeker zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas dient te worden besloten dat gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas verzoeker niet aantoonde dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen verweer tegen de omstandige motivering dat in zijn regio van herkomst er geen situatie heerst die beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt dienvolgens door de Raad tot de zijne gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS